

Donar la cara per un llibre, o el ritual de la presentació

En un món dominat per la comunicació digital, la presentació d'un llibre en persona continua sent un ritual necessari? La resposta depèn de la perspectiva de cada autor i de l'objectiu que es cobeja. Però defensar el llibre no és només una tasca de màrqueting, sinó un gest de responsabilitat per part de l'escriptor. Presentar un llibre és tenir el cos calent del mort als peus, haver convocat el públic i dir: «Sí, he estat jo. Asseguin-se que els ho explico».

Text > **MAR BOSCH**, escriptora

Els que ens dediquem a publicar les nostres obres, a vegades ens incomoda la cosa social que ve després d'haver-les escrit. Sabíem que hi havia un

moment per a l'art i un per a la recepció, però entremig, què passa? Passa que l'ofici té una cara B que també vol art. Perquè el llibre s'ha de vendre, i s'ha de comunicar perquè arribi a

les miques d'orelles que seran moltes boques i així, fins que el missatge s'expandeixi a través de generacions i nosaltres, ja a l'altre barri, ens sentim pagadíssims amb el passí VIP a la posteritat. Ara bé, abans de morir-nos hem de poder viure.

Perquè passi això (viure més o menys d'escriure), el llibre necessita una primera presentació, que és un ritual literari en el qual l'autor s'embarca a defensar-lo davant d'un públic que oscil·la entre lectors fidels (familiars, amics extorsionats) i passavolants.

>> *Presentació del llibre Do'm (drama en tres actes) d'Enric Casasses, amb Oriol Ponsatí Murlà i Gemma Brió a la Llibreria 22 de Girona, el 2008. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (LLUÍS SERRAT MASFERRER).*

El llibre necessita una primera presentació, que és un ritual literari en què l'autor s'embarca a defensar-lo davant d'un públic que oscil·la entre lectors fidels (familiars, amics extorsionats) i passavolants

>> Presentació del llibre *Els Grope*, de Tom Sharpe, a la La Llibreria de Girona, el 2009. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (EUDALD PICAS VIÑAS).

Comença així: un escriptor (o una editorial que fa bé la seva feina) convoca possibles lectors, generalment a una llibreria (de vegades a un centre cultural de més cabuda o la plaça del poble, quan l'estrella s'ho mereix); s'escull un amable presentador que normalment coneix l'autor, normalment també s'ha llegit el llibre i, malgrat tot, treballa de franc; s'esdevé una conversa entre l'autor i el còmplice davant un públic que els escolta deixant, per costum, buida la primera fila. A tots els acull el llibreter, que els agraeix l'assistència i els diu que estaria molt bé adquirir-ne un exemplar, facin el favor; una horeta de xerrada autoreferencial; aplaudiments; signatura de llibres i cap a casa. Ah! I el cava és opcional, però sempre ajuda a tancar amb elegància. Sempre és important l'elegància, encara que només hagin vingut tres persones a —posem— Avinyonet de Puigventós, i una sigui l'agutzil que us ha obert el centre cívic.

Normalment, aquest procés s'haurà de repetir una desena de vegades, pel cap baix. Tot depèn de les ganes, el temps i la disposició de l'autor o de la família que l'aguant. Coincidint amb

una signatura amb Joan Lluís-Lluís (en *Bèstia burella-Lluís* des d'aquell dia), m'explicava que ja havia fet quasi un centenar de rondes de *Junil a les terres dels bàrbars*. Jo m'acabava de queixar que ja n'havia fet sis o set i que n'estava tipa, de parlar una vegada i una altra del meu últim llibre. Que ja s'ho faria, el llibre. Que ja feia temps que n'escribia un de nou (és a dir: que per a mi, la relació amb el primer s'havia acabat, perquè llavors la criatura ja era dels altres). Però en saber el nombre de presentacions que havia fet el meu company, vaig tenir una revelació: servidora podia defensar-se escrivint, però com a autora era una fleuma de categoria, una desagradable important i una curta de mires de premi. Així que vaig repensar allò que ens diem quan fem una feina que ens agrada: ho fas perquè ho vols i ho vols perquè ho necessites.

Hi ha qui diu que tot aquest cerimonial no val la pena, que els autors ens exposem inútilment i que els llibres, si són bons, es venen sols

Hi ha qui diu que tot aquest cerimonial no val la pena. Que els autors ens exposem inútilment, que som una colla de cataplasmes en zel quan publiquem cosa nova i que els llibres, si són bons, es venen sols. Que no necessiten que ningú els defensi o, si més no, que no els cal que el mateix autor s'hi involucri d'una manera tan personal, dilapidant el temps i l'energia que hauria d'invertir llegint i escrivint, per exemple: fent-se més bon escriptor. Hi ha un desànim entre nosaltres, els escriptors perseverants, que som la majoria. Hi ha un zum-

zum de fons: fer presentacions és cosa del passat. Als llibres no els cal el vessant social perquè la literatura i la vida literària són coses diferents. Ningú ens havia dit que per escriure ens calia ser i estar presentables, ser bons comunicadors, professionals de l'escena.

>> Presentació del llibre *Les generacions espontànies*, de Mar Bosch, amb Josep Campmajó i Josep Pastells, a la Llibreria 22 de Girona. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (LLUÍS SERRAT MASFERRER).

Amb el temps he arribat a la conclusió que crear, publicar i poder-se mantenir escrivint és un privilegi; que t'exposin és un privilegi; que et vinguin a veure els amics (nous i vells) és un plaer molt llarg en aquesta vida tan curta i que, a banda d'aquest reconeixement humà, immaterial, també n'hi ha un de pràctic: cada presentació que es fa és una setmana que el llibre està exposat. Una setmana que destaca sobre els altres en aquell petit paradís a la Terra que és un aparador de llibreria. Que com nosaltres, els llibres, abans de morir també han de poder viure.

Cada presentació que es fa és una setmana que el llibre està exposat

>> Jorge Bucay durant la presentació del llibre *Fer el cim i continuar pujant a l'Aula Magna de la Casa de Cultura*, el 2010. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (JORDI CAMPS LINNELL).